

[Poul Sørensen.]

Jeg forskåne det høje ting for — mange udtalelser, mange artikler fra pressen, hvor de samme synspunkter har været gjort gældende. Hvis det, der er sket i Aarhus, kunne passere uomtalt, kunne man vist med nogen ret spørge: Hvem bliver den næste, og hvor hurtigt vil det gå, inden man takket være handels- og kontormedhjælpernes organisation kunne fjerne en række medborgere fra stillinger i kommunerne og måske også indenfor staten?

Jeg vil gerne slå fast, at vort synspunkt og vor hensigt i dag ikke er at fordybe os i den foreliggende lovgivning, idet jeg selvfølgelig takker for de oplysninger, den højtærede minister har stillet til rådighed for tinget, og derfor vil det heller ikke være min opgave at gå ind på den højtærede ministers redegørelse.

Det var et historisk tilbageblik og vel i og for sig en status over den bestående lovgivning, men da vi altså har erfaring for fra tidligere drøftelser og også fra pressens omtale af denne sag, at der hersker tvivl og usikkerhed med hensyn til den lovgivning, der består, er det altså vor hensigt i dag at påbegynde et arbejde for at skabe en lovgivning, som hindrer, at misgreb — og således må vi karakterisere det — af den art, jeg her har omtalt, kan finde sted i fremtiden. Det er vor hensigt, således som vi også fik lejlighed til det ved forhandlingen om H. og K.-overenskomsten for nogle måneder siden, at få klargjort, hvorledes tingets flertal stiller sig til denne sag.

Jeg vil gerne understrege, at den højtærede minister selvfølgelig har fuldstændig ret i, at det er en sag, som kan komme til at volde vanskeligheder forskellige steder. Der er sikkert mangt og meget, man skal igennem, inden man får skabt den fuldtud rigtige lovgivning, som skal kunne forhindre sådanne ting; det må vi se i øjnene. Deri tror jeg den højtærede minister har ret, og derfor har vi også valgt denne fremgangsmåde, hvorved vi mener at kunne drage nytte af hele administrationens viden og indsigt på disse felter.

Vi ønsker at få gennemført en lovgivning, der har en sådan form, at der ikke ved almindelige administrative bestemmelser eller beslutninger kan gøres forskel på bor-

gernes adgang til arbejde i statens og kommunens tjeneste under hensyntagen til, om de er medlemmer af en forening eller ikke. Når det er målet, må man selvfølgelig ophæve almindeligt gældende administrative bestemmelser, der har et indhold, som strider herimod. Det er, sagt i få ord, det, vi vil nå frem til, og vi føler, at vi har en meget stor del af befolkningen bag os i det ønske, det krav, kan jeg sige, som vi ved denne debat har rejst.

Denne såkaldte Aarhussag er selvfølgelig anledningen til, at vi har draget spørgsmålet frem, men jeg vil gerne fremhæve, at den lovgivning, som vi håber bliver udgangen af vort arbejde, naturligvis ikke skal være en lovgivning, som ene tager sigte på handels- og kontormedhjælpernes fagforening, selvfølgelig ikke, ej heller på fagforeninger i al almindelighed. Forekommer der i det samfund, som vi administrativt har bygget op, lignende forhold andre steder, er vi naturligvis ganske klar over, at så må man også der skaffe sig midler til, at der kan sættes ind ud fra de synspunkter, jeg her har givet udtryk for.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, sige et par ord om det problem, som atter træder frem for det høje ting ved dispositionerne i Aarhus, hvor arbejdsløsheds-kassen og fagforeningen, tør man sige, har arbejdet nøje hånd i hånd. Administrationen af arbejdsløsheds-kasserne er et spørgsmål, som atter må beskæftige det høje ting. Vi har tidligere udtrykt vor misfornøjelse med det misbrug, som den fælles administration, der her i landet er bygget op mellem de faglige organisationer med deres specielle arbejdsområder og arbejdsløsheds-kasserne med deres strengt neutrale område, kan give anledning til. Jeg har tidligere gjort det høje ting bekendt med, at jeg gennem mange år har kunnet se den betydning, det administrative fællesskab har haft. Jeg skal ikke nægte, at som udviklingen har forment sig, har jeg måttet ændre anskuelse, og jeg ved, at mange af mine venner har haft de samme problemer.

Det er ikke et spørgsmål, der skal ordnes i forbindelse med denne sag — det ligger jo ganske klart, hvad det er, vi her sigter på, håber jeg — men jeg vil gerne understrege, at samarbejdet i Aarhus mellem fagorganisationen og arbejdsløsheds-kassen atter har